

Wij zijn niet de eersten die deze oefening krijgen. Wist je dat 800 jaar geleden de eerste Dominicanen en Franciscanen zó door Europa trokken? Ze legden grote afstanden af, te voet want zij beloofden eenvoudig te leven. Steevast liepen zij in 'broederpas', zoals dat heette; in stilte naast elkaar, maar op enige afstand van elkaar, netjes een meter of twee. Uren, dagen, zelfs weken lang wandelen in 'broederpas', moet een geweldige meditatie zijn want je bent samen en alleen. Je ziet en voelt de schoonheid van de natuur, maar ook de grootsheid en soms de dreiging. Je bent samen op weg om iets moois te doen, het goede nieuws te verkondigen, dat God liefde is.

Toch vraag ik me af of zij nooit eens verdwaald zijn in die onherbergzame streken. Of misschien verdwaald in hun geloof en in de boodschap die zij brachten. Twijfelend aan Gods liefde, bij het zien van alle minder mooie dingen, die zij op hun pad tegenkwamen.

Ongetwijfeld zullen zij zich ook Jezus' woorden in hoofdstuk 14 vers 6 van het Johannes Evangelie herinnerd hebben: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven'. Deze woorden zullen hen vast, wanneer het moeilijk was, de kracht gegeven hebben om verder te gaan.

Al wandelend in de polder en ook hier op de weg, valt het mij op dat mensen sinds het begin van de coronacrisis meer aandacht hebben voor elkaar. Al vanuit de verte wordt de andere kant van de weg genomen. We houden afstand, zien elkaar en zeggen gedag. Het lijkt wel of we, dankzij die ellendige corona, elkaar vaker gedag zeggen. En zo trekken wij verder in 'zuster- en broederpas', 1.5 meter van elkaar en toch niet alleen, net als de monniken 800 jaar geleden. Allemaal in hetzelfde schuitje. Al voelt het schuitje, vooral voor de kwetsbaren onder ons die niet weten wat hen boven het hoofd hangt, soms heel wankel. Misschien dat Jezus' woorden tegen zijn leerlingen aan het begin van het Evangelie van vandaag: 'Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op mij', ook hén kan sterken.

En bovendien hebben wij daar 'boven' nog een pleitbezorgster: Onze hemelse moeder Maria. Want is het niet zo, dat wanneer je in gevaar bent, je heel vaak het eerst om je moeder roept? De tweede Zondag in de Meimaand is een mooi moment om stil te staan bij de steun die Maria ons kan geven en de rol van moeder(s) in onze samenleving. Deze Moederdag geeft óns de gelegenheid om hen allen eens extra te eren...



Ali van Leeuwen - vlietweg10@gmail.com

*Goede God,
Met U en met elkaar willen wij op stap gaan
naar het beloofde land, naar Uw Koninkrijk op aarde
Wij bidden U,
dat wij het volhouden onderweg en elkaar tot steun zijn
dat wij tegenwind en tegenslagen verdragen
en ons doel: een mooiere wereld voor iedereen
niet uit het oog verliezen.*

Voor allemaal een gezellige Moederdag een fijne week toegewenst,
Eva, Jan , Ali